

og for det Andet tror jeg, at det er en human Foranstaltning, som man i de Søfarendes Interesse bør træffe uden særlig at kræve Bederlag derfor. Den Grund for Skibsafgiftens Bevarelse, som er hentet derfra, tror jeg ikke holder Stik. Særligt vil jeg henvise til, hvad den ærede sidste Taler saa udførligt fremhævede med Hensyn til denne Skibsafgifts Karakter, og navnlig fremhævede det Moment, som han ogsaa fremdrog, at hvad man end iøvrigt kan sige om denne Afgift, er det vist, at der ikke er nogen Afgift i Landet, om hvilken der foreligger Bevis paa, at den er følt som en tyngende og trykkende Byrde paa Næringen i den Grad, som Tilfældet er med Skibsafgiften. Jeg har ved en tidligere Leilighed fremhævet, hvorledes der allerede strax i Stænderperioden fremkom Klager. Man kan ikke tage en Avis fra gamle Dage, „Kjøbenhavnsposten“ eller hvad de nu hed, uden at Spørgsmaalet om Skibsafgiften drøstes og Klage over den fremsættes. Det er altsaa langt fra nogen ny Agitation, der er fremkommen nu. Det er en gammel Skade, som atter og atter lever op, og som atter og atter giver Anledning til Klage. Jeg tror derfor, at, hvis det er et Moment af Betydning ved en Skat, at den føles som en tyngende og trykkende Byrde, og det er en særlig Grund til at ophæve den, gjælder det jo i allerhøjeste Grad om Skibsafgiften. Skibsafgiften for Udgaende tror jeg nu heller ikke Nogen saa let vil holde paa. Det er jo mere og mere blevet anerkendt, at den virker som Udsættelse, som man jo ellers alle vegne har dødsdømt. Men hvis man saa vil følge den Anskuelse, som blev fremsat, at fritage den udgaende Skibsfart derfor og beholde Afgiften for den indgaende, tror jeg, det vilde være et Resultat, som man ikke var tjent med. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at den Hovedindvending, som jo blev gjort mod Skibsafgiften, var den ulige Byrde, hvormed den lagdes paa de forskellige Stoffer, paa Kul, paa Tømmer, paa Saffran o. s. v., hvad det nu var for Handelsvarer, der bleve sammenslædede. Men denne Hovedindvending bliver jo ikke fjernet, den vil jo ligesuldt vedblive; Kul, Tømmer osv. vil jo fremdeles vedblive at svare uforholdsmæssige Afgifter. Saa maatte man med Nødvendighed kræve en Reform ogsaa for Indgaende, og man maatte ialtfald nedsette den for Indgaendes Vedkommende; men nedsetter man den, ja, saa hørte vi jo igaar, hvor vanskeligt det saa bliver at fordele den, og saa forekommer det mig, at der ikke er Andet tilbage end helst helt at afskaffe den. Det glædede mig, at der ogsaa i den høitærede Finantsministers Bemærkninger ved Forslagets Forelæggelse var en Antydning af, at det nærmest var Hensynet til Landstinget, der havde bevirket, at den høitærede Finantsminister havde holdt paa Skatten, saaledes som den var, eller

ialtfald var det det bestemende Moment. Jeg tør ikke udtale mig om Landstingets tidligere Beslutninger, men jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at i den Dagsorden, som blev vedtagen i 1879—80, var det Hovedargument, som blev stillet i Spidsen, ifølge hvilket man ikke vilde opgive Skatten, det, at den høitærede Finantsminister erklærede, at han ikke kunde undvære den, og det blev yderligere pointeret i de Bemærkninger, hvormed jeg havde den Ære at motivere denne Dagsorden her i Salen. Naar nu altsaa Forholdet maatte blive det, at den høitærede Finantsminister ikke mere mener ubetinget at burde fastholde denne Skat, ja, saa kan det jo gerne være, at Anskuelserne her i Thinget ere delte, men saa vil jeg for mit Vedkommende blot sige, at jeg i Kraft af det Princip, som jeg mener gaar igjennem Toldloven, og som ogsaa bør fastholdes, at alle Afgifter og Byrder, der tyngte paa Næringsveie, saa vidt muligt bør fjernes, nu ogsaa i Gjæringen vil stemme for Skibsafgiftens Opgivelse. Men siden jeg taler om Skibsfarten, vil jeg blot bemærke, at jeg tror, at man paa ingen Maade kan blive staaende ved Skibsafgiftens Ophævelse. Det samme System, som denne er udgaet fra, nemlig at lade Skibsfarten betale for sig selv, kommer jo igjen i andre Retninger, saaledes f. Ex. ved Havneafgifterne. Det er jo Reglen, at Havnene bære sig selv, det vil med andre Ord sige, at Skibene maa betale, og derved bliver Afgiften i den Grad høj, som den er, men det er sandelig ikke til Bedste for Skibsfarten hertilands. Jeg vil blot henvise til Børsudvalgets Betænkning, hvorledes Kjøbenhavns Havn staar som den næstdyreste i Nækken. Jeg tror, det vilde være af Betydning for Skibsfartens Fremme, om disse Byrder kunde lettes derved, at Staten for en væsentlig Del overtog Udgifterne til Havnene. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at ifølge Kommunalloven har jo Indenrigsministeren forbeholdt sig et Overtilsyn med Havnene, men jeg synes, det vilde være ganske naturligt, om der til denne Tilsynsvet svarede en Bidragspligt, som lettede Skibene for de store Afgifter, der for Havnenes Skyld paalægges dem. Jeg kan ikke se rettere, end at dette Princip vilde være i god Overensstemmelse med det, man følger med Hensyn til Jernbanerne. Hvad anvender Staten ikke paa Jernbanerne, og hvorfor skal denne Omsorg helt slippe, i det Dieblit man kommer ned til Havnene? Jeg synes, det vilde være rimeligt, at man ogsaa der udstrakte sin Forsorg saa vidt, at man lod Kommunikationen tilsvares blive en lignende god Omsorg til Del som den, der vises Kommunikationen tilhøjs. Dernæst er der ogsaa et andet Punkt, som er fremhævet i Børsudvalgets Betænkning, og det er Forholdet med Hensyn til